UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consiliorvm Sive Responsorvm Avgvstini Beroii Bononien. I. C. Praestantissimi Volumen ...

Cum Summariis, & Indice rerum, ac verborum locupletissimo

Pontificij iuris, Contractuum, seu Dispositionum inter viuos materias distinctè continens

Bero, Agostino

Venetiis, 1577

Consilivm CXIIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96504

Visual Library

mentum probari nequeat, item ꝙ minor non intro-
ducatur ad iurandū ſub pœna, quoniam hoc modo
per ſtatutum nō dicitur diſponi ſuper iuramēto, nec
ſuper re ſpirituali, ſed ſuper re prophana, ut colligitur
ex iis, quæ habentur per Ant. Abb. & Imo. in d. c. cum
13 contingat. col. 56. cum ſeq. Tertio reſpondeo, † ꝙ a-
ctus agentium non operantur ultra eorū intentionē.
l. non omnis. & l. ſi quis. nec cauſam. ff. ſi cer. pet. & in
dubio intentio agentium eſt illa, quę eſt iuri confor-
mis. arg. c. cauſam, quæ. de reſcrip. l. ſi duo. & ibi Paul.
de Caſt. ff. de acq. hære. & habetur per Alex. & alios in
l. hæredes mei. §. cum ita. ff. ad trebel. & per Bar. per il
lum tex. in l. ſemper in ſtipulationibus. ff. de reg. iur.
Sed de iure natura cōtractus locationis, & cōductio-
nis ad modicum tempus non eſt, ut ex eo ius aliquod
dominii, ſeu poſſeſſionis trāſferatur, nec ut ex eo, qs
iure ſuo priuetur. arg. l. ſolet. ff. loca. & l. qui rem. & l.
nemo. C. eo. tit. cū ſi. ſupra alleg. ergo in caſu noſtro
non poſſumus dicere, ꝙ ipſe Hieronymus minor, cu
ius intentionis fuit conducendo rē ad triēnium ſibi
potius acquirere, quàm iuri ſuo pręiudicare, uoluerit
ꝑ huiuſmodi conductionē iuri, & dominio utili iam
14 ſibi acquiſito renūciare. Præterea † ex quo ante cōtra
ctum locationis ſibi ad triēnium factę erat ipſi Hiero
nymo ius in re acquiſitum, uidelicet plenū dominiū,
tenēdo, ꝙ iudicandus ſit quidam contractus cēſualis
ut ſupra dixi, uel ſaltē utile dominiū, & naturalis poſ-
ſeſſio ꝑ dicta ſupra in primo dubio, & hoc ius ſibi, &
prædeceſſoribus ſuis fuiſſe acquiſitū ignorabat, tū ra-
tione minoris ętatis, arg. l. 1. ff. de mino. tū quia hic ar
ticulus iuris eſt ſatis difficilis, ſuꝑ quo doctores excel
lētiſſimi antiqui, & moderni diuerſimodè ſūt loquu
ti, ut ex dictis in primo dubio patet, & cōſtat ēt ex ver
bis inſtrumēti locationis, in quo rē tanquam rē eccle
ſiæ ſimpliciter conduxit, ex quibus ipſius Hieronymi
ignorantia infertur, ſecundum quod declarat Bart. in
l. ſi aliquam rem. ff. de acq. poſ. ſequitur ex his, ꝙ Hie-
ronymus ſimpliciter ad modicum tēpus conducēdo
rē, ſuꝑ qua dominium, & poſſeſſionē habebat, ignorā
ter, & credēs rē eſſe penitus alienā, ex hoc ſibi quoad
dominiū, & poſſeſſionē præiudicaſſe non dr: immò ꝯ
ctus locationis, & cōductionis dr inefficax, nulliusq́;
momēti, ut eſt tex. clarus, ibiq́; gl. in d. l. qui rē. l. neq;
pignus. ff. de reg. iur. & traditur ꝑ Bart. in d. l. ſi aliquā
rē. in 1. mēbro, circa col. 1. qui poſtea in pen. col. ad no
tabilē quæſtionē infert, cuius deciſio optimè nobis ī-
15 ſeruit: † dicit. n. ꝙ ſi quis rē ſuam ab eccleſia tāquā rē
eccleſię, & non tanquam rē propriam in emphyteo-
ſim recepit, ſibi non pręiudicat, nec ex tali contractu
aliqđ dn̄iū, aut ius in eccleſiā transfertur: ſi ergo ex ꝯ
ctu emphyteotico, de cuius natura dn̄iū, & poſſeſſio
aliqua trāſfertur, hoc in caſu nullū dn̄iū, nullūq́; ius
trāſfertur, ut ibi ꝑ Bar. ergo à maioritate rōnis in ter-
minis noſtris ex ꝯctu ſimplicis conductionis ad mo-
dicū tp̄s nullū ius ipſi eccleſiæ dicetur acquiſitū, nec
16 ius ipſius conductoris erit diminutum. Pręterea † cū
in dicta re ante locationē ipſi Hieronymo factā dire-
ctū dn̄iū, & ciuilis poſſeſſio eſſent ipſius eccleſię, qm̄
ex ſolutione lōgiſſimi tēporis Hieronymo, & ꝓdeceſ
ſoribus ſuis ſolū utile dn̄iū, & naturalis poſſeſſio fue-
rūt acquiſita ꝑ ſupradicta, ſequitur, ꝙ ſi Hieronymus
poſtea rē ſimpliciter ad modicum tp̄s cōducat, ꝯctus
conductionis pōt dici ualidus, & tenere nō reſpectu
utilis dn̄ii, & naturalis poſſeſſionis ipſius, ſed ſolū re-
ſpectu directi dn̄ii, & ciuilis poſſeſſionis eccleſię, nā
cōductio rei propriæ ualet reſpectu poſſeſſionis, & iu
ris, q̄ ſunt penes locatorē, ut habetur ꝑ Bart. & docto-
res cōiter ī d. l. ſi aliquā rē. ibiq́; eſt tex. Ex hmōi ergo
contractu locationis ipſi Hieronymo factę nō pōt di
ci aliqđ ꝑiudiciū quoad dominiū utile, & naturalem
poſſeſſionē Hieronymi irrogatū. Et poſito
-iuſmodi contractu iuratū fuerit, tamētſi
ſolū effectum operatur, uireſq́; ſuas extēdit
quæ in ipſo inſtrumēto continētur, & non
ſequēter in caſu noſtro ſolū operabitur
niū directū, & ciuilē poſſeſſionē ipſius eccle
ad quæ ſolū cōtractus iſte locationis dr ual
17 cax, ut ſupra, & † iuramētum nō extēdit
ad contēta in inſtrumēto, ſuper quo fuit
ultra, argu. d. c. cū contingat. cū ibi no. l. ſi
cogan. l. fi. C. de non nume. pecu. & ibi B
modū. de iureiur. cum ibi no. per Inno. &
ma. in rub. de arbit. col. 7. c. cum inter. &
nunc. & c. ueniēs. cū materia. de iureiu.
enim uirtutē ſuā influit in his ſolū, ſuper
iuratum, ut colligitur ex iis, quæ habentur
Andream in c. fruſtra. de reg. iur. in 6. in
Bart. in l. qui ſeruum. ff. de uerb. oblig. per
c. intimauit. in fi. 2. colum. de teſtibus. &
habētur per Sali cetum in l. 1. C. commod
xand. in conſi. 76. lib. 4. cum ſim. & hoc in
clarum, ut apparet ex uerbis clauſulæ, in
tum in inſtrumentis apponitur. Ex quibus
de optimo iure ipſius Hieronymi conſtat
ducta expelli non poteſt. Laus Deo.

S V M M AE.

1 *Emphyteotæ res non poſſunt per emphyteotam, & condi-*
tio longi, ſeu longiſſimi temporis triginta, ſeu qua-
norum, & vltra aduerſus dominum præſcribi: &
verum ſit, num. 27.
2 *Præſcribi res non poſſunt abſque iuſto titulo, & bona f-*
do hoc ſit verum, num. 28.
3 *Bona fides in dubio non præſumitur, niſi probet*
in illa fundat: & quando præſumatur, nu. 12. &
declaratur.
4 *Præſcriptio rerum eccleſiaſticarum, & aduerſus eccl-*
fidem, & iuſtum titulum requirit, nec bona fides
& an, & quando hoc verum ſit, num. 28.
5 *Præſcriptio per ſuperueniētiam ſciæ rei alienæ, &*
rūpitur. Quid ſi poſt perfectā præſcriptionē ſuperue-
6 *Præſcriptio nulla ſaltem de iure canonico cum mala f-*
7 *Emphyteota ceſſans à ſolutione canonis, & penſion-*
annos, & ultra nunquam rem, ſeu dominium direc-
num aduerſus dominum præſcribit, niſi prius dom-
nem interuertat, ipſum non admittendo, & uer-
denegando: & qūo hoc procedat, & quando ſecus
8 *Emphyteota ſibi naturaliter poſſidens imaginem domi-*
habet, ſemper repræſentat.
9 *Emphyteota quare rem emphyteoticam aduerſus dom-*
ſcribere nequeat, ſed benè ius emphyteoticum, &
hoc declaratur.
10 *Præſcriptio aduerſus eccleſiam titulum etiam ultra b-*
requirit, quando ius eſt contra pręſcribentem, & nu.
claratur.
11 *Præſcriptio ſemper eſt contra ius, & præſumptio contr-*
tem. Contra, nu. 31. & ibi quando illud ſit uerum.
12 *Bona fides in dubio præſumitur, quando ius commune*
dentem non facit.
13 *Ignorantia præſumitur, niſi probetur ſcientia.*
14 *Præſcriptio contra priuatum bonam fidem requirit, &*
ea in præſcribente præſumatur.
15 *Bona fides per iuramentum illam allegantis probatur.*
16 *Bona fide quis præſumitur poſſidere; quando antiquior*
non apparet.
17 *Et quid ſi antiquior poßeſſor appareat.*
18 *Malæ fidei præſumptio contra ingredientem poſſeſſionem*
lo tollitur per curſum triginta annorum.
19 *Bona fides in eo præſumitur, qui longo tempore fuit in p-*
etiam ſi contra ius poſſideret.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

20 In mala fide præſumi eum, qui contra ius poſſidet, quomodo intelli gatur, & limitetur.
21 Bona fides quando, & quomodo facilius præſumatur.
22 Præſcriptio quadragenaria cum bona fide abſque titulo aduerſus eccleſiam currit, & datur in rebus, quę poſſideri per ius commune non prohibentur, in alijs verò, quæ poſſideri prohibentur, etiam titulus requiritur.
23 Emphyteota eccleſiæ tenens, & poſſidens bona, quæ ab eccleſia in emphyteoſim tenebat, per 30. annos non ſoluendo canonē ſuis temporibus poſt dictū tp̄s domino, ſeu eccleſiæ in proprietate, & poſſeſſione præiudicare cœpit, vt ius non ſoluendi, ipſamq; rem præſcribere valeat. Et multomagis, ſi per tp̄s longiſſimum, de cuius initio memoria hominum in contrarium non exiſtat num. 26.
24 Emphyteota contra dominum ex præſcriptione lōgiſſimi temporis, quo ī ſolutione canonis fuit ceſſatū, actionem dominij mouere pōt.
25 Emphyteota poſſeſſionem domino interuertens, illum nō admittendo, vel ei ſolutionem canonis denegando, incipit ſibi poſſidere, & domino in proprietate rei præſcribendo ſpatio triginta, vel quadraginta annorum præiudicare.
27 Emphyteota quando, & quomodo rem emphyteoticam aduerſus dominum, & eccleſiam præſcribat, & quando non.
28 Præſcriptio quando cum bona fide ſolum abſque titulo etiam contra eccleſiam procedat, & quando titulus quoque requiratur.
29 In præſcriptione tātū tp̄is, de cuius initio non exiſtit memoria in cōtrarium, non requiritur titulus, nec illius allegatio, ſiue probō.
31 Mala fides poſt perfectam præſcriptionem ſuperueniens præſcribēti non nocet.
32 Præſcriptio alia contra ius, & alia ſecundum ius.
33 Conducens in emphyteoſim ab eccleſia bona ſibi cum alio fratre ſuo communia, & quæ ad ipſos pleno iure, et libere ſpectabant, & acquiſita ipſis erant, cenſetur ea alienaſſe, & titulo donationis præſumptæ in eccleſiam tranſtuliſſe quoad partem ipſius tantum, & non alterius fratris ſui.
34 Alienatio rei cōis facta ab vno tantū, alijs inſcijs, et non cōſentientibus, ad partem alienantis tantū extenditur, alijsq; nō nocet.
35 Inſtrumentum antiquum dicens eccleſiam conceſſiſſe vni rem in emphyteoſim non probat ad præiudicium alterius rem illam tenentis, ſeu ius in ea habentis.
36 Diſpoſitio, & conceſſio facta per hæc verba, quatenus iuſtè, & non rationabiliter ſit petitum dicitur facta ſub conditione de præſenti, ſeu de præterito, quæ ſi vera ſit, diſpoſitio, & conceſſio valet, ſi autem falſa, diſpoſitio, & conceſſio non valet.
37 Conceſſionem in emphyteoſim, & inueſtiturā ab eccleſia accipiens de bonis, quæ prius tanquā propria per longiſſimum tempus tenuerat, cum hac clauſula, quatenus iuſtè, & rōnabiliter ſit petitū, ſi conſtet bona illa pleno iure, & liberè ad ipſum ſpectaſſe, atq; ſpectare, ſibi etiā per aliquos annos canonem eccleſiæ ſoluēdo ſibi præiudicauit, et minus alteri, cum quo dicta bona cōia habebat, eo quo inſcio, & abſente dictam conceſſionem, & inueſtituram accepit, & conceſſio, ſeu inueſtitura prædicta nō valuit.
38 Pacis violatio crimen grauiſſimum.
39 Bona illius, qui hominem ſub vinculo pacis interfecit, et aufugit, mobilia quidem publicantur, immobilia verò, et iura filijs conſeruantur.
40 Bona feudalia, et emphyteotica trāſitoria ad filios, vt filios, et non vt heredes nō publicantur, ſed filijs aſſignātur, qn̄ bona ex delicto patris emphyteotæ ſunt publicanda, et qn̄ hoc verū ſit n. 61.
41 Crimen homicidij, & violatæ pacis non eſt de illis criminibus, in quibus poſt mortem delinquentis procedi poſſit, vt eius memoria ad effectum publicationis bonorum damnetur.
42 Bona damnati in crimine læſæ maieſtatis quando fiſco vendicentur.
43 In crimine læſæ maieſtatis quando memoria defuncti ad effectum publicationis bonorum damnari poſſit.
44 Filij de crimine læſæ maieſt. paterno quando puniantur; et qn̄ non.
45 Lex læſæ maieſtatis duo capita habet, & quę.
46 Ob crimen læſæ maieſtatis in primo capite quando memoria defuncti damnatur, filij, & hęredes eius ſunt citandi ad contradicēdū.
47 Memoria defuncti infra quantum tēpus ob crimen damnari poſſit.
48 Crimen læſę maieſtatis plura capita habet, & in quibus etiam ad filios, & hæredes tranſeat, vt ipſi de illo puniantur, bona publicentur, & memoria defuncti damnari poſſit.
49 Crimen lęſę maieſtatis in primo, & ſecundo capite committitur, quando delinquitur in Papam, Eccleſiam Romanam, & Cardinales, ſicut quando delinquitur in principem, ſiue rempublicam, & aduerſus eorum conſiliarios, & magiſtratus.
50 In Papa, & in Romana Eccleſia imperium & principatus omnis eſſe dicitur.
51 Eccleſia Romana in terris eccleſiæ per omnia habet, ac ſibi vendicat iura principis, & imperij.
52 Crimen lęſę maieſtatis committunt etiam conſcij, & opem, fauorem, auxilium, & conſilium preſtantes, ac etiam ſatellites, miniſtri, complices, & milites etiam ſtipendarij.
53 Crimen lęſę maieſtatis committitur in primo, et ſecundo capite, et quando perſona principis offenditur non īmediatè, ſed mediatè, vt prodendo, ſeu oppugnando, vel occupando ciuitatem, ſeu caſtrum, vt in principis damnum, & dedecus ab eius iuriſdictione eximatur.
54 Emphyteoſis, & feudum eccleſię quando, publicatis bonis emphyteotæ, ſeu vaſalli ob eius delictum, ad eccleſiam reuertantur, & non tranſeant ad fiſcum, neque ad filios, & hęredes: et quid in emphyteoſi, & feudo priuati.
55 Crimen hæreſis, & crimen læſæ maieſtatis à pari procedunt.
56 Emphyteoſis eccleſię, publicatis bonis emphyteotę ob crimen hęreſis, applicatur eccleſiæ, à qua conceſſa fuit, non autē publicatur.
57 Delictum, quo offenditur Romana eccleſia vniuerſalis, maximè ab eius ſubdito commiſſum dicitur crimen læſæ maieſtatis in primo capite, et ꝑ illud omnes eccleſię etiam particulares offendūtur.
58 Emphyteota, ſeu vaſallus ſi aduerſus dominum, à quo feudum, ſeu emphyteoſim habuit, deliquat, priuatur emphyteoſi, ſeu feudo, quę ad ipſum dominum reuertuntur, non āt fiſco applicantur.
59 Nec dominus, ſiue eccleſia tenetur ea filijs delinquētis dimittere.
60 Et potius alijs agatis, quā ipſis filijs illa cōcedere poteſt, et debet.
62 Ob crimen cōmiſſum contra eccleſiā Romanā delinquens priuari debet omnibus bonis, quæ à qualibet eccleſia habuit, et illa ad eccleſiam in pręiudicium filiorum delinquentis reuerſa dicūtur.

EPITOME.

Qvi bona aliqua per ſpatium lōgiſſimi tp̄is xl. & quinquaginta ann. & vltra ꝯtinuè cū bona fide tanq̄ propria, & libera, & nō ut emphyteotica tenuerūt, & poſſederūt abſq; eo quod aliq̄d nūq̄ dicto tp̄e eccleſię ſoluerit, illa aduerſus eccleſiā p̄ſcripſiſſe dicūtur, etiam ſi conſtaret, ea aliquo tempore fuiſſe eccleſiæ & illa ipſos ī emphyteoſim ab eccl'ia habuiſſe ſiue n̄.

Et his bonis cōib. inter duos fratres exn̄tib⁹, ſi vnus ex eis poſtea illa in emphyteoſim ab eccleſia cōduxit, abſente, & inſcio altero fratre, ſibi tm̄, & quoad eius partē p̄iudicauit, & nō alteri fratri. Immo nec ſibi ipſi p̄iudicaſſet, & ꝯceſſio in emphyteoſim, ac inueſtitura ēt quoad ſui p̄iudiciū nō ualeret, ſi facta eſſet cū hac clauſula, quatenus iuſtè, & rōnabiliter ſit petitū, & cōſtaret bona hmōi ipſis fratribus pleno iure, & liberè ipſis acq̄ſita fuiſſe, & ad eos pleno iure, & liberè ſpectar̄, q̄uis canonē eccl'iæ ꝑ aliquos annos ſoluiſſ3.

Emphyteoſis eccleſiæ ꝑꝑ crimen ab emphyteota cōmiſſū inuadēdo, depredādo, & occupādo cū hoſtibus, & inimicis Papæ ciuitates, terras', & loca Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, dicitur liberè ad eccleſiā, à qua conceſſa fuit, deuoluta, atque reuerſa, vt de ea prælatus poſſit liberè ꝯcedēdo, cui velit, diſponere, excluſis penit⁹ filijs, & deſcēdētib. emphyteotę delīquētis.

CONSILIVM CXIIII.

TRia ſunt principaliter, prout ex themate mihi exhibito elicitur, ſuper quibus cōſiliū petit̄: Primū eſt, an ex quo d. Luffus de Nomaglijs, & alij de eius domo tàm ante, quam poſt ipſum bona, de quibus agitur, pleno iure tanquā propria, & libera, & abſq; eo, ꝙ aliquid eccleſiæ ſoluerint, ſpatio tēporis annorū quadraginta, & quinquaginta, & vltra ꝯtinuè, & bona fide poſſederūt, præſcriptio aduerſus eccleſiā inducta dicatur.

¶Secundum eſt, an do. Hieronymus, qui poſt mortẽ
do. Luffi eius patris per multos annos, renouationẽ
petẽdo, huiuſmodi bona ab eccleſia in emphyteo-
ſim conduxit pro ſe, filijs, & nepotibus maſculis, po-
tuerit do. Pinno eius fratri, qui de his nullã notitiam
habuit, quoad eius portionẽ dictorũ bonorũ præiudi
care. ¶Tertiũ eſt, præſuppoſito, ꝙ bona hmõi ſint em-
phyteotica, & ſic reſpectu dñij, & ciuilis poſſeſſionis
ad eccleſiã ſpectent, an propter crimẽ rebellionis, ru-
ptæ pacis, ſeu propter crimẽ ↄtra Romanã eccleſiam
cõmiſſũ à dicto Hiero. inuadẽdo, depredãdo, & occu
pãdo cũ hoſtibus, & inimicis Sãctiſſimi domini nr̃i
Papę ciuitates, terras, & loca dictæ Romanæ eccleſię,
dicta bona emphyteotica eccleſiaſtica ipſo iur̃ ad ec-
cleſiã reuerſa, & deuoluta dicant̃ adeò, ꝙ eccleſia de
illis pro ſua uolũtate libere diſponere, & filios domi
ni Pinni inueſtire poſſit, totaliter excluſis filijs, & de-
ſcẽdentibus præfati domini Hieronymi. ¶Redeo ad
primũ, in quo prima facie vr̃ dicẽdum, ꝙ hmõi bona
1 aduerſus eccleſiã præſcribi nõ potuerint, qa † res em-
phyteoticæ, & cõductæ per emphyteotã, & ↄductorẽ
aduerſus dominũ ſpatio lõgi, ſeu lõgiſſimi tpis trigĩ-
ta uel quadragĩta annorũ, & ultra præſcribi nequeũt
l. male agit, l. cũ notiſſimi in fi. C. de præſcrip. trigĩta
anno. l. 1. C. cõmu. de uſucap. & l. 1. C. in quibus cau.
2 ceſſ. lon. tẽp. præſc. cum ibi not. Secũdo quia † abſq;
iuſto titulo, & bona fide res præſcribi nõ poſſunt, ut
in l. vnica, §. hoc tñmõ, C. de uſucap. trãsfor. l. diutina
C. de præſcri. lon. tẽp. & c. fi. de præſcrip. cũ ſimilib.
Sed in caſu nr̃o non cõſtat de aliquo iuſto titulo, nec
3 de bona fide, & † in dubio bona fides nõ præſumit̃, ni
ſi probetur per eũ, qui ſe in bona fide fundat, vt vr̃ uo
luiſſe Archid. in c. 1. de præſcr. in 6. Gaſpar Cal. in cõſ.
4 79. & gl. in c. dilectio. 16. q. 3. ergo &c. ¶ Tertiò † ad
hoc, ut ↄtra eccleſiã, aduerſus quã ſolum ſpatio qua-
dragĩta annorum præſcribitur, ut in auth. quas actio
nes, C. de ſacroſan. eccl. c. de quarta, c. ad aures, c. il-
lud, & ibi per totum extra de præſcr. poſſit pręſcribi,
requirit̃ iuſtus titulus, nec per ſe bona fides ſufficeret,
ut uidet̃ eẽ tex. not. in c. ſi diligẽti, de præſcrip. ibi cum
in p̃ſcriptione rerũ eccleſiaſticarum bona fides, & iu
ſtus titulus exigũtur, & facit c. dudũ, de decimis, quia
ſicut ex ſolo tpis curſu ius nõ tollitur l. obligationũ,
§. placet. ff. de actio. & oblig. ita nec cõſtituitur, ut ibi:
Sed de aliquo titulo iſtorũ de Homaglijs non cõſtat,
5 ergo &c. ¶ Quartò facit, † nã ex quo poſt mortẽ do.
Luffi do. Hieronymus hmõi bona ab eccleſia recon-
duxit, ſeu de illis fuit inueſtitus, ea ↄducendo in em-
phyteoſim pro ſe, filijs, & nepotibus maſculis, præ-
ſcriptio hoc mõ dicitur interrupta p̱ ſuperueniẽtiam
rei alienę, & malę fidei, c. illud, c. uigilãti, & no. in c. fi.
extra de præſcr. l. lõgi tẽporis, C. de præſc. lõ. temp. ex
quo infertur ꝙ cũ ipſe do. Pinnus ſciuerit rẽ ſic fuiſſe
à d. Hieronymo ↄductã, & ſic in ipſum mala fides, &
ſcĩa rei alienæ ſuperuenerit, etiã ipſe hæc bona præ-
6 ſcribere nõ potuit, quia † nulla præſcriptio cũ mala fi
de fieri põt ſaltẽ de iure canonico, quod in hoc rõne
pcĩ eſt in utroq; foro ſeruãdũ, c. fi. cũ ibi not. extra de
præſc. cũ ſimilibus: quod ius canonicũ dicitur redijſ-
ſe ad ius antiquũ ſ̃m quod nulla præſcriptio cũ mala
fide procedere poterat, ut inquit Bal. in l. fi. in fi. C. ne
7 de ſtatu defunctorũ. ¶ Quinto † emphyteota, qui nã-
liter tñ poſſidet, domino ciuiliter poſſidẽte, ad not.
in l. 3. §. ex cõtrario, ff. de acqu. poſ. & in l. ſi ut certo, §.
ſi duobus uehiculũ. ff. cõmoda. ſi à ſolutione canonis
per triginta annos, & ultra ceſſauerit, nũq̃ rẽ, ſeu do-
miniũ directũ, & plenũ præſcribit, niſi prius poſſeſſio
nẽ domino interuertat, ipſum ueniẽtẽ nõ admitten-
do, ut in d. l. malè agitur, ibiq; Bal. & alij, & in d. l. cũ
notiſſimi in fi. & ibi oẽs, & niſi denegauerit mercedẽ

ſoluere, ut habetur in apoſtil. ad Bar. in d. l.
tur in fi. exceptis his duobus caſibus emphy
ut emphyteota rẽ detinet, & quẽ cõſtat em
fuiſſe, ẽt nõ ſoluẽdo canonẽ domino per an
cõtinuos, & ultra nõ põt rẽ, & dominiũ re
re aduerſus dominũ præſcribere, d. l. cũ no
8 & in d. l. malè agitur. & probatur rõne, qa
phyteota ſibi nãliter poſſideat, ad no. in d.
uehiculũ, cũ alijs, tamẽ imaginẽ domini
bet, ſemper repræſentat d. l. cũ notiſſimi
uerſus dominũ rẽ nõ præſcribit: Quòd
9 eo, † qa dominus fundũ ciuiliter poſſid
teota nãliter poſſidet, ut ſupra: Vñ ſi fu
teoticus nõ eſſet ipſius dñi ſic ciuiliter p
lũ eo tpe pręſcriberet, l. qui fundũ, in pri
l. 1. §. per ſeruũ, ff. de acq. poſ. ex quo infer
phyteota, ſeu feudatarius ipſam rẽ p̃ſcribe
alioquĩ duo ĩſolidũ eiuſdẽ rei, eodẽq; reſp
domini cõtra tex. in d. §. ſi duobus: & ita t
d. l. malè agitur poſt alios doct. cõiter, qui
licet qs ius in emphyteoticũ poſſit pręſcrib
men rẽ ipſã emphyteoticã ẽt ſpatio xxx. &
ultra, ut in d. l. malè agitur, in d. l. cum noti
l. compperit, e. ti. & hr̃ ẽt in l. 2. C. de iure em
pulcherrimè cõcludit Spe. in ti. de loca. in
10 rò aliqua, in q. 44. ¶Præterea & ultimo † ubi
eſt contra præſcribẽtẽ, & ſic cõtra eũ eſt præ
tunc aduerſus eccleſiã ultra bonã fidẽ titul
quiritur, c. 1. de præſcr. in 6. gl. in d. c. ſi diligẽ
11 dilectio. 16. q. 3. ſed † præſcriptio ſemper eſt
ut eſt glo. no. in, c. ius gñale, 1. diſt. & ſic ſem
ptio eſt cõtra præſcribẽtem, qui acquirit,
tatur cum aliena iactura, arg. no. in l. 1. ff.
nã nã, ff. de cõd. indeb. & l. 1. ĩ fi. ibiq; gl.
ergo ultra bonã fidem ad hoc, ut cõtra ec
pręſcribi, requiritur, ꝙ probetur iuſtus ti
miſſis tñ oĩb. nõ obſtãtibus, cõtrariã partẽ
riorem, & probabiliorẽ eſſe cenſeo, pręſup
ea, q̃ mihi in facto præſupponũtur, ꝙ d. Luf
dicta bona p̱ annos xl. & ultra cõtinuè cum
tãq̃ libera, & propria pleno iure tenuerint
derint abſq; eo, quod eccleſiã ĩ dñam recog
12 † q̃ bona fides in dubio præſumitur, vbi ius
poſſidentem nõ facit, vt quia poſſideat re
cõe poſſideri nõ prohibeat, ut uoluit Io. de
quem refert, ac ſequitur Do. de S. Gemi. in
13 ſcr. in 6. in uer. quis habeat probare bonã
rãtia. n. præſumitur, niſi ſcientia probetur, &
des præſumitur, niſi cõtrarium probetur, l.
de proba. & c. ignorãtia, de reg. iur. in 6. et ita
Inno. in c. 2. de reſt. in integ. et gl. in c. præterea
ſac. et hoc expreſsè uoluit gl. in uer. bona fides
ſi diligenti, ibiq; doc. in c. fi. et in c. ſanctorum
de præſc. et dicebat Lapus Abbas, quem etiã
ſequitur Do. in d. c. 1. in ult. col. uer. ulterius
14 † ꝙ quãdo quis vult cõtra ius priuatum præ
requiritur bona fides, quã præſumitur hr̃e,
ſiue excipiat de præſcriptiõe, q̃ ſine hac bon
procedit, d. c. uigilãti, & d. c. fi. & gl. in d. c. dil
15 quit, † bonã fidẽ probari per iur̃m allegãtis
quod facit gl. in §. aliæ, Inſtit. de actio. & in l.
16 euict. Immo ſ̃m Bar. in l. celſus, ff. de uſucap.
mit̃ bona fide poſſidere qñ antiqor poſſeſſor
paret, & ita ſequit̃ d. Ant. in d. c. ſi diligenti
17 l. fi. C. vnde ui uoluit, † quòd etiam ſi appare
tiquior poſſeſſor, qui tamen infra triginta an
ximos non poſsediſſet, ille, qui de præſenti p
ret, & ultra annos xxx. poſſediſſet, præſume
18 na fide poſsidere, nã † præſumptio malæ fidei
ingrediẽtẽ poſſeſsionẽ ſine titulo tollit̃ p̱ curſ

anno.& tunc p̄ſumitur, illum retro fuiſſe bonæ fidei. Ad cuius confirmationē facit dictū Innoc. in c. 2. de reſtitu. in integ. qui in effectu uoluit, † ꝙ ex eo, qđ quis longo tēpore fuerit in poſſeſſione, in eo bona fides p̄ſumitur, ēt ſi ↄ̃ ius poſſideat: & † ſic illud, qđ uoluit glo. in d.c. ſi diligenti. & in d.c. 1. de præſcr. in 6. ibiq; Domi. & alii, quod qui poſſidet ↄ̃ ius, p̄ſumatur in mala fide, ueluti ēt uoluit Bart. in d.l. celſus. debet intelligi, & limitari, niſi ſit poſſeſſio longi tēporis, ut per Inno. in d.c. 2. pro quo facit tex. in c. cū eccleſia ſutrina. de cau. poſ. & prop. & in c. ad decimas. de reſti. ſpol. lib. 6. in uer. aliquandiu. Ex quo infertur, ꝙ ſi uerū eſt, ꝙ poſſidens longo tēpore, iure reſiſtēte p̄ſumitur bonæ fidei, à fortiori p̄ſumi debet bona fides ex diuturnitate tēporis ↄ̃ antiquiorē poſſeſſorē, cū hoc ultimū cōſiſtat in facto, & probabiliter ignorari poſſit, p̄cedens uerò in iure conſiſtat, cuius ignorātia facile non p̄ſumitur, arg. c. ignorantia. cum c. præſumitur. de reg. iur. in 6. & hæc ſunt de mente Abb. in d.c. ſi diligenti. in 3. col. de pręſcri. Ex quibus infero, ꝙ cū in caſu noſtro non appareat antiquior poſſeſſor, nec de antiquiori poſſeſſione alterius, q̃ dom. Luffi, & ſimus in caſu, in quo ius poſſeſſori non reſiſtit, quia de iure cōi bona de quibus agitur, potuerūt per do. Luffum poſſideri, itē dicta bona fuerint ꝑ ipſum do. Luffum, & alios de Nomagliis poſſeſſa longo, & diuturno, immò lōgiſſimo tēpore xl. anno. & ultra, ſequitur omnino, concludēdū eſſe ipſum do. Luffum, & alios de Nomagliis p̄ſumitur in bona fide fuiſſe, & ita p̄ſcriptionē cū bona fide ꝓceſſiſſe per p̄dicta, & hoc à fortiori, q̄ñ ſi in terminis, in quibus loquūtur Bar. Inno. & Abb. uidelicet q̄ñ antiquior poſſeſſor appareret, & ius cōe ↄ̃ poſſidentē faceret, ex diuturnitate tēporis bona fides p̄ſumitur, ergo magis hoc dicendū eſt, q̄ñ antiquior poſſeſſor non appareret, & ius cōe non reſiſteret, nec ↄ̃ poſſidentē faceret, & quis poſſediſſet nō ſolū longo, ſed ēt longiſſimo tēpore xl. anno. & ultra
1 poſſediſſet, quia † facilius p̄ſumitur bona fides, q̄ñ ius ↄ̃ poſſidentem non præſumit, quā q̄ñ contra illū præſumit, & facilius ↄ̃ poſſidentem, q̄ñ appareret antiquior poſſeſſor, q̃ q̄ñ nō appareret, & facilius q̄ñ quis longo tempore poſſediſſet, quàm q̄ñ longiſſimo tempore poſſediſſet, ut uolunt, & præſupponunt glo. & doct. cōiter in d.c. 1. de præſcripr. in 6. & in d.c. ſi diligenti. cum ſimil. ¶ His ſtātibus, modo ꝙ dicti de Nomagliis bona, de quibus agitur, aduerſus eccleſiā pręſcribere potuerint, & præſcripſerint, poteſt multipliciter probari. Et primo, † contra eccleſiam quis cū bona fide poteſt præſcribere res, quæ non prohibentur poſſideri, ſpatio xl. anno. abſq; aliquo titulo: ſufficit enim ſola præſcriptio quadragenaria cum bona fide, ex quo ius poſſidenti, & præſcribenti nō reſiſtit, quia bona temporalia de iure cōi poſſunt poſſideri, ut eſt tex. clarus, & not. in c. 1. de præſcri. in 6. per quē cōfirmatur opinio glo. in d.c. ſi diligenti. quæ hoc uoluit, diſtinguendo, an illa, ſuper quibus præſcriptio allegatur, poſſint de iure cōi per præſcribentem poſſideri, an non, ut primo caſu ſpatio xl. anno. quis cum bona fide abſq; titulo ↄ̃ eccleſiā præſcribere ualeat, ſecūdo uerò caſu non, niſi cum titulo, & bona fide, & ita glo. illa concordat oīa iura, quæ diuerſimodè loqui uidētur, quæ concordia, & opinio, ut dixi, expreſsè approbatur in d.c. 1. & ita ſequitur Io. And. ibi in glo. & in lectura dicens hanc eſſe ueriorē, & cōem opin. quam ſequuntur Imol. do. Ant. & docto. magis cōiter in d. c. ſi diligenti. ueluti etiam dicit glo. in d.c. 1. de p̄ſcri. in 6. Sed nos ſumus in ijs bonis, q̄ de iure cōmuni regulariter poſſunt poſſideri, uidelicet in bonis, & rebus corporalibus immobilibus, ergo ↄ̃ eccleſiā ſpatio xl. annorū præſcribi potuerūt. d.c. ad aures. & d.c.
23 illud. ¶ Secūdo, p̄ſuppoſito, † ꝙ illi de Nomagliis aliquo tempore dicta bona ab eccleſia in emphyteoſim habuiſſent, ac tenuiſſent, tñ ex quo per 30. annos illa bona tenuerūt, & poſſederūt, nō ſoluendo canonem ſuis terminis, & tēporibus, tunc cœperūt ipſi dño, ſeu eccleſiæ p̄iudicare in proprietate, & poſſeſſione, per tex. in d.l. malè agitur. in fi. qui dicit, ꝙ nō ſunt poſſeſſores, qui ſolitā debent p̄ſtare penſionē, & mercedē: ſed illi, qui non ſoluunt mercedē per ſpatiū 30. anno. eā amplius p̄ſtare non tenentur, quia ſic huic iuri nō ſoluendi p̄ſcripſiſſe dicuntur, ut per doct. cōiter. ibiq; Bar. Bal. & alii in d.l. malè agitur. in d.l. cōperit. & in d.l. cū notiſſimi. in fi. & habetur in d.l. 2. C. de iure emphyt. ergo infertur à ↄ̃rio ſenſu per illū text. in d.l. malè, ꝙ poſt 30. annos incipiūt poſſidere, ut rē pręſcribere ualeant: & ſic ex tunc dño in proprietate rei p̄iudicare incipiunt: facit tex. in l. litibus. C. de agri. & cēſi. lib. 11. ibi longi tēporis p̄ſcriptione &c. A ↄ̃rio itaq;
24 infertur, ꝙ † emphyteota ↄ̃ dñm poſſet q̄ſtionē dominij mouere ex p̄ſcriptione longiſſimi tēporis, ut quia per lōgiſſimū tēpus fuiſſet in ſolutione ceſſatū. Et ita illū tex. inducit Spec. in tit. de loca. §. nūc uerò aliqua. in q. 44. & hæc fuit ratio, & opinio Oldr. quē refert, ac ſequitur, multūq; cōmēdat Alberi. de Roſa. in d.l. malè. in fi. dicēs Oldr. ita in facto obtinuiſſe: facitq; ēt id,
25 qđ uoluit Sali. in d.l. cōperit. poſt alios ſcrib. † ꝙ ſi emphyteota poſſeſſionē dño interuertiſſet, ut quia dominū non admiſiſſet, uel ei pēſionē ſoluere denegaſſet, extunc incipit ſibi poſſidere, & dño in proprietate rei p̄ſcribendo p̄iudicare, & ꝙ tunc 30. ſeu 40. anni ſufficerent. Sed in caſu noſtro illi de Nomagliis dicta bona tanquā libera, & propria, nihil eccleſiæ ſoluendo, tenuerūt, & poſſederūt per tēpus lōgiſſimū, de cuius initio memoria in ↄ̃riū non exiſtit, & ſic per 60. & 70.
26 annos, & ultra, ergo † infertur, ꝙ cœperūt illa taliter tenere, & poſſidere, ꝙ potuerūt ea p̄ſcribere, & eccleſiæ in proprietate p̄iudicare, ex tali ſpatio tēporis, qđ defectū tituli ſupplet, immò facit titulum p̄ſumi, ut eſt tex. in c. fi. in fi. uer. de præſcri. & uim priuilegii, ac cōſtituti habet. l. hoc iure. §. ductus. ff. de aqua quotid. & æſti. cum ſimil. alleg. per glo. in d.c. 1. in fi. ubi gl. ponit ēt, qualiter p̄ſcriptio tanti tēporis probari poſſit. Et ſic ex p̄dictis oībus uerior uidetur opinio illa, ꝙ hi de Nomagliis, qui longiſſimo tēpore dicta bona tenuerūt, & poſſederunt cū bona fide tanquā propria, & libera, & non ut emphyteotica, illa aduerſus eccleſiā p̄ſcripſerunt, & maximè, quia non conſtat ipſos ea in emphyteoſim ab eccleſia tenuiſſe, quāuis fortè cōſtare poſſet illa aliquo tēpore ipſius eccleſiæ fuiſſe, ꝑ ea, q̄ ſupra fuerūt adducta. ¶ Et ſequēdo hanc opin. ſupereſt, ut adductis in ↄ̃riū reſpondeatur: & in primis nō obſtāt primū, & penultimū fundamētū, ꝙ emphyteota nullo tēpore aduerſus dominū p̄ſcribat. d.l. malè. & d.l. cū notiſſimi, ēt ſi per 30. annos, & ultra canonē domino nō ſoluiſſet per adducta in penultimo argumento, quia reſpōdetur primo, ut ex prædictis col-
27 ligitur, † hoc uerū eſſe, quando appareret quē ut emphyteotā rem tenuiſſe, ut quia aliquo tēpore tanquā emphyteota ſoluiſset, quāuis. n. poſtea per ſpatiū 30. anno. ſoluere deſijſſet, tamen propter hoc rē præſcripſiſſe non diceretur, & ita propriè loquitur tex. in d.l. cum notiſſimi. in fi. & quod ibi per doct. habetur. & in d.l. malè. cum ſimil. ſupra allegatis. Secus ſi quis rē tenuiſſet, ac poſſediſſet, non ut emphyteota, ſed ut directus dominus, & ſic rē titulo pro ſuo, & ut liberam, & propriam poſſediſſet, quia tunc illā ſpatio lōgiſſimi tēporis, uidelicet annorū triginta ↄ̃ priuatum, & quadraginta ↄ̃ eccleſiam præſcribere poſſet, ut in iuribus ſupra allegatis, & in terminis uoluit, & declarat Specul. in tit. de loca. in §. nunc uerò aliqua. in quæſt. 44.

in fi.Secundo reſpondetur,ꝙ ēt ille,qui ut emphyteo
ta rē aliquo tēpore tenuit,ſi poſtea per 30.annos con
tinuos ſteterit, quibus mercedē, & canonē dn̄o non
ſoluerit, ex tunc incipit poſſidere, & aduerſus domi-
nū p̄ſcribere,cui poteſt in proprietate p̄iudicare,per-
fecta p̄ſcriptione,ut uoluit Old.quem refert,ac ſequi
tur Albe.in d.l.malè agitur in fi.uer. cū aliis, q̄ ſupra
deduxi. ¶Non obſtāt ſecundū, & tertiū argumentū,
ꝙ abſq; titulo, & bona fide p̄ſcribi nō poteſt.l. unica.
C.de uſuca.transfor.l.diutina.C.de prę́ſcr.lon.tem.&
maximè ꝯ eccleſiā, ꝯ quā non p̄ſcribitur minori ſpa-
tio 40.anno.cum bona fide, & titulo. d.c.ad aures. d.
c.illud.iuncto d.c.ſi diligenti.de præſcri. cū aliis,quia
28 primo reſpondetur,ꝙ † in præſcriptione longi tēpo-
ris 10.uel 20.anno.ultra bonā fidē requiritur titulus,
& ita loquitur.d.l.unica.& d.l.diutina.cū ſim.ſed non
in p̄ſcriptione longiſſimi tēporis 30. ſeu 40. annorū,
in qua ēt ꝯ eccleſiā bona fides abſq; titulo ſufficit, qm̄
ius poſſidenti non reſiſteret, ut uoluit glo. quā doct.
ibi cōiter ſequuntur.in d.c.ſi diligenti.& eſt tex.ibiq;
glo.& ſcrib.cōiter in d. c.1. de præſcr.in 6. & facit id,
quod uoluit Bal.in d.l.malè agitur. col.1. & glo.in d.
29 c.dilecto.16.q.3.Secundo reſpōderi poteſt,†ꝙ in prę
ſcriptione tanti tēporis,de cuius initio memoria ho-
minū non exiſtit,non requiritur titulus, nec illius al-
legatio,& probatio, quia curſus tanti tēporis defectū
tituli ſupplet,ſeu loco tituli ſuccedit,ut in d.c.1. in fi.
uer. ibique glo. l.hoc iure. §. ductus.ff.de aqua quoti.
30 & æſti.Nec obſtat,ꝙ †bona fides in dubio non præſu-
matur, quia contrariū eſt uerius, ut dictū fuit, diſtin-
guēdo,an ius cōe,ſeu p̄ſumptio iuris ſit ꝯ poſſidentē,
necne, ueluti diſtinguit, & declarat glo.in d.c.ſi dili-
genti.& in d.c.1.& vbiq; ſcrib.ſecundū quā diſtinctio
nē debet intelligi id, quod uoluit Gaſpar Cald. in d.
conſi.79.¶Nō obſtat quartū fundamētū, ꝙ ex ſuper-
uenītia malæ fidei ex eo, quia do.Hieronymus fecit
ſe de dictis bonis renouari,& inueſtiri, debet dici in-
terrupta præſcriptio,& abſq; peccato dicta bona reti-
neri non poſſunt.d.c.illud.d.c.uigilanti.& d.c.fi.de p̄-
ſcri.cum ſimil.quia primo dici poteſt,ꝙ per huiuſmo
di renouationē,& inueſtituram in perſona do.Hiero
nymi factam inſcio, & irrequiſito do.Pinno, ipſe do.
Hieronymus ſolus,& nō do.Pinnus, qui nihil de hu-
iuſmodi renouatione ſciuit, debet dici in mala fide
conſtitutus.Et propterea factū, ſeu mala fides do.Hie
ronymi nō debet alteri, hoc eſt do.Pinno p̄iudicare,
argu. c.quāuis. cū ibi not. de re iudi. itē quia res inter
alios acta non debet alteri nocere.C.res int. alios act.
&c.& c.nō debet.de reg.iur.in 6.cū ſim.Secūdo reſpō
deo,ꝙ hæc renouatio, & inueſtitura facta do.Hiero-
nymo fuit facta,poſt quā p̄ſcriptio ꝯ eccleſiā fuit per-
31 fecta, †& ſic mala fides poſt perfectā præſcriptionē ſu
peruenit, quo caſu p̄ſcribenti nocere nō debet, quin
ſibi rem abſq; metu peccati retinere liceat, ut uoluit
not.gl.in d.c.uigilanti.de præſcrip.& hr̄ in d.c.fi.eod.
tit.& ubiq; ſcrib. & facit tex. ibiq; Abb.in c.auditis. in
ult.not.de præſcr. qui colligit, ꝙ interruptio poſt cō-
pletā præſcriptionē ius ex p̄ſcriptione iā quæſitū non
tollit,& ideò p̄ſcriptio iam cōpleta non tollitur, licet
ſemel,uel bis actus in ꝯriū fiat,ut tenuit Spec. in titu.
de præſcri.§.1. verſi.quid ſi poſt cōpletā. ¶Nō obſtat
ultimū argumentū,quod fuit gl.in d.c.1.de prę́ſcrip.
32 cui glo.ēt ibi reſpondet dicens,†ꝙ obiectio nō eſt ue
ra,alioquin ſequeretur, ꝙ omnis p̄ſcriptio contra ius
eſſet,& ſic ius ſemper eſſet contra præſcribentē,cuius
contrariū eſt uerius, qm̄ alia præſcriptio eſt ſecundū
ius, & alia cōtra ius, ut in d.c.1. & habetur per glo. in
d.c.ſi diligenti. & in d.c.dilectio. cū ſi. aliud enim eſt
dicere, ꝙ præſcriptio ſit contra ius partis, & ſic cōtra
ius priuatum, aliud, ꝙ ſit contra ius cōe, primū nāq;

uerum eſt ſemper, ꝙ omnis præſcriptio ſit c
partis,ut not.in c.ius generale.1.diſt.& l.1.
geſt.ſed hoc non operatur,nec facit titul
cundū aūt non eſt ſemper uerū, ꝙ oīs p
contra ius cōe, nā alia dicitur eſſe cōtra
requirit:& alia ſecundū ius cōe, & illa no
ſolā bonā fidē requirit, ſecundū quod p
c.1.glo.& docto.ibi.& in d.c.ſi diligenti
ac clarè loquuntur. ¶Capio ſecundū d
Hieronymus, petendo ab eccleſia dicto
inueſtiturā,& renouationem,præiudic
no,quoad eius partē:& non diſputādo
ticulū cōcludo, nullū ipſi do.Pinno pr
fuiſſe, quia res inter alios acta alteri no
c.quāuis. de re iud. & in rubro, & nigro.
acta.& l.ſi unus.§.ante oīa. cū ibi not.ff.
33 rea † cū huiuſmodi bona eſſent cōia inte
Hieronymū,& do.Pinnū,& ad eos pleno
rent,libereq; ipſis acquiſita dicerētur, ut
colligitur,ſequitur, ꝙ do.Hieronymus,
ab eccleſia in emphyteoſim cōducēdo c
naſſe,& titulo donationis præſumptæ in
ſtuliſſe,arg.l.cenſualis.cū l.ſeq.C.de dona
per Spec.in tit.de loca.§. nunc uerò aliqu
non potuit fratri in parte ſua p̄iudicare,
34 Et †talis alienatio ſolū ad partē ipſius do.H
extendi debet,arg.l.ſi domus.in fi. & ibi Ba
Imo.poſt alios.ff.de leg.1. & eſt bonus te
ac per totū.C.de cōmu. rer.alien. ¶Terti
rè in terminis noſtris decidi ex iis,q̄ uolu
de loca.in d.§. nunc uerò aliqua. verſ.57.
35 †ſi in antiqua chartula,ſeu inſtrumēto d
cleſia Petro rē in emphyteoſim conceſſ
non nocet,qui rē tenet,ſeu ius in re hab
dicandū ipſi Titio inſtrumentū illud n
res inter alios acta &c.ut ī iuribus præalle
quod uoluit Spec.in d.§.in uerſ.58.¶Pr
in inſtrumento renouationis, ſeu rectius
ceſſionis,& inueſtituræ factæ do.Hieron
poſita clauſula,quatenus iuſtè,& ration
ctū Hieronymū fuerit petitū, illa clauſula
ꝙ per talem inueſtiturā non dicatur do.P
dicatū qm̄ reſpectu iuris, & partis ipſius d
dicitur fuiſſe iuſtè,& rationabiliter petit
& ideò talis conceſſio,ſeu inueſtitura no
36 Pinno præiudicare quoad eius partē: †
ba quatenus iuſtè, & rationabiliter ſit pe
diſpoſitio facta ſub cōditione, arg.l.ſtich
erit.ff.de leg.1.Bar.in l.1.ff.de cōdi. & de
dr̄ eſſe conditio de præſenti,ſeu de præte
ſpēdit,quia nō eſt propriè cōditio.l.inſtitu
fi.ff.de cōdi.inſti.ſed ſi uera ſit, diſpoſitio te
ſit falſa,diſpoſitio nō tenet,& nulla eſt.§.c
inſtit.de uerb.obl.l.cū ad præſens. cū ibi no
& ſequen.ff.ſi cer.pet.l.conditio in præter
ſtipulatus fuero hāc ſummā.ff.de uerb.o
fert,an cōtrahentes ſciuerint ueritatē rei,
nis,necne d.l.cū ad præſens.& d.l.ſi ita ſti
37 ro hanc ſummā.Ex quibus infertur,ꝙ †p
ſulā, q̄,ut dixi,cōditionē de præterito im
falſa,tam reſpectu do.Pinni, eiuſq; partis,
reſpectu dom.Hieronymi, & ſuę partis, q
pleno iure,& liberè ad ipſos titulo pro ſuo
cōceſſio, ſeu inueſtitura facta ipſi do.Hier
tenet, & eſt nulla, & conſequenter ex ea n
præiudiciū fieri do.Pinno,nec etiam do.H
cōtrahenti,tum quia,ut dictum eſt,fuit n
conditio de præterito illi adiecta uera non
etiam quia do.Hieronymus dictam inueſti
ſimpliciter acceptauit,ſed cū proteſtatione

quæ operatur, ꝙ in caſu, quo nō eſſet iuſtè, & rationa-
biliter petitum, non conſentiebat, nec intendebat iu
ribus ſuis præiudicare. arg. eorum, quæ uoluit Bart. in
l. ſi quis aliam col. 1. ff. de ſolu. & in l. elegāter. in prin.
ff. de pig. act. Ang. in l. libera. C. de ſent. & habetur
in l. 4. & 1. ff. quibus mod. pig. uel hypoth. ſoluitur, per
Bar. in l. fi. ff. de eo, quod certo loco. & per Spec. in tit.
de arbit. §. fin. uer. ſed pone. cum iis, quæ habentur per
Bar. in l. non ſolum. §. morte. ff. de noui oper. nuncia.
& per Abb. & do. Anton. in c. cum M. Ferrarienſis. ex-
tra de conſtitutio. Et quamuis dominus Hieronymus
per aliquos annos canonē, ſeu mercedē eccleſiæ ſol-
uerit, tamē hoc non debet ipſi prẹiudicare quoad ius
ſui dominii, & proprietatis, nec quoad pēſiones futu-
ri temporis, et quo ante conceſſionē, & inueſtiturā li
quebat de iure, & de proprietate illorū de Nomagliis
et ſic ēt ipſius d. Hieronymi, ut notabiliter uoluit Bal.
in additio. ad Spec. in tit. de loca. col. 5. uer. an quis ſol
uendo. iunctis iis, quę uoluit idem Spec. in d. §. nūc ue
rò aliqua in uerſ. 52. qui determinat ad fauorē illius,
qui ab eccleſia rem propriam in emphyteoſim cōdu
xit, & in qua eccleſia ius nō habebat, & pluribus rōni
bus, ac iuribus determinat contra eccleſiam, dicens
ferè omnes ſic tenere adeò, ꝙ communis opinio cō-
tra eccleſiam eſſe uidetur, ut ibi latius per Spec. Ita. n.
eccleſia dominium, & rei proprietatem acquirere nō
poteſt, quia non eſt de iis modis, quibus dominiū ac
quiritur, ut ibi per eū, qui hinc inde arguit, facit tex. ī
c. inter dilectos. in fi. de fide inſtrum. & habetur ꝑ Bar.
& optimè per Alexā. in l. ſi rem aliquam. col. 11. ff. de
acquiren. poſſeſ. Si igitur huiuſmodi conceſſio, & in-
ueſtitura ipſi D. Hieronymo non præiudicauit ꝑ præ-
dicta, indubitanter minus, & nullo modo potuit ipſi
D. Pinno eius fratri abſenti, & ignorāti præiudicare ꝑ
prędicta. Et quia hæc in ſe uera ſunt, ulterius me non
extendo, cum ex prędictis facile, & optimè reſponſio
colligi poſſit omnibus, quæ in contrariū poſſunt ad-
duci, & adducuntur per Spec. in locis præalleg. ¶ Ve-
nio ad ultimum dubium, quod maiorē in ſe difficul-
tatem continet, præſuppoſito bona, de quibus ſupra,
fuiſſe, & eſſe emphyteotica, an propter crimina dicti
D. Hieronymi dicātur publicata, an uerò ad eccleſiā
reuerſa, & deuoluta adeò, ꝙ eccleſia de illis poſſit li-
berè diſponere, & Ioannem filium dicti D. Pinni in-
ueſtire, excluſis penitus filiis D. Hieronymi: in quo ui
detur de iure concludendum fore, ꝙ bona prædicta
ab eccleſia in emphyteoſim D. Hieronymo conceſſa
pro ſe, filiis, & nepotibus ſuis maſculis, ob crimina ab
eo commiſſa reſeruanda ſint filiis, & deſcendentibus
ſuis, non autem publicanda: quia ſi in primis attenda
mus crimen homicidij per eū commiſſi tempore pa
38 cis, uiolando, & rumpēdo pacem iuratam, † quod eſt
crimen grauiſſimum, ut habetur in c. 1. de pace tenē.
& eius uiola. & in c. 1. §. 1. de pace tenē. inter ſubdi. in
uſu feud. & in c. 1. extra de tregua, & pace. bona ipſius
immobilia fiſco applicari non debuerunt, ſed ſuis fi-
39 liis, & deſcendentibus conſeruari, † ut in d. c. 1. de pa-
ce tenen. in §. ſi quis hominem. ubi ſi is, qui hominē
ſub uinculo pacis īterfecit, captus fuerit, capitali pœ-
na eſt afficiendus, ſi uerò aufugerit, bona quidem mo
bilia publicantur, immobilia uerò, & iura filiis cōſer-
40 uantur. ¶ Præterea † ubi ratione delicti bona ſunt pu-
blicanda, tunc bona feudalia, & emphyteotica, quæ
ad filios, ut filios, & non ut hæredes tranſitura erant,
ut quia conceſſa fuerant pro ſe, & filiis ſuis iuxta ea,
quæ habentur per Bar. in l. ut iuriſiurandi. §. ſi liberi.
ff. de oper. liber. & per Bald. in l. 2. C. de bonis liber. ꝑ
Imolam, & Alexand. in l. quod dicitur. ff. de uerborū
obligat. & in l. etiam. ff. ſolut. matrimon. non ſunt pu
blicanda, ſed filiis aſſignanda, ut uoluit Barto. per il-
lum textum in l. eum, qui. ff. de interdic. & releg. ac ēt
in l. ſi finita. §. ſi de uectigalib. & ibi latè per Alex. poſt
Imol. colum. 14. ff. de dam. infe. Sed in caſu noſtro bo
na fuerunt ab eccleſia in emphyteoſim conceſſa pro
ſe, & filiis ſuis, & ſic ad filios, ut filios trāſire debebāt,
ergo in publicatione bonorum non ueniunt, nec ad
eccleſiam reuerti debent, ſed filiis conſeruari. ¶ Rur-
41 ſus † crimē homicidii, & uiolatæ pacis non eſt de illis
criminibus, in quibus poſt mortē delinquentis proce
di poſſit, ut eius memoria damnetur ad effectū publi
cationis bonorum, ad quem effectum ſolum memo-
ria alicuius damnatur in iis caſibus, in quibus damna
ri ſolet, ut uoluit gl. in ſumma 24. q. 2. & habetur in §.
publica. ibiq́; gl. Inſtitu. de publi. iudic. & in l. penul. &
fi. C. ad legem Iuliam maieſta. & no. in l. eorum. ff. eo.
titu. Et ꝙ crimen homicidii, ac pacis uiolatæ nō ſit de
iis, in quibus poſt mortem delinquentis procedi poſ-
ſit, colligitur ex iis, quæ uoluit gl. in d. ſumma. & in l.
unica. C. ex delic. deſun. in l. 2. C. ſi reus, uel accuſa. in
l. ex iudiciorum. ff. de accuſa. & in l. defuncto. ff. de pu
bli. iudi. & ubique ſcribē. qui ponunt caſus, in quibus
poſt mortem memoria dānari poteſt, inter quos hic
caſus non reperitur. Ergo cum in caſu noſtro D. Hie-
ronymus mortuus fuerit ante inchoatum iudicium,
& ante damnationem criminis, ſequitur, ꝙ eius me-
moria damnari non poteſt, quia crimen eius morte
finitum, & extinctum fuit. d. l. 2. d. l. defuncto. & d. l. ex
iudiciorum. & conſequenter nec eius bona, quæ aliàs
ratione criminis publicāda fuiſſent, publicari poſsūt,
nec alteri acquiri, ſed ad filios eius tranſire debent. ar
gumento d. l. eorum ibi not. iuncto d. c. 1. §. 1. de pace
tenen. & eius uiola. Et dicit gl. in c. in quibuſdam. ex-
tra de pœnis. & in c. ſi quis. 6. q. 1. ꝙ ſpeciale eſt in cri-
mine læſæ maieſtatis, & hęreſis, uel quando quis cleri
cum, ſeu prælatum alicuius eccleſiæ interfecit, ꝙ bo-
na publicentur, & applicētur fiſco, ſeu eccleſiæ, à qua
bona habuerunt, in aliis uerò criminibus bona ad fi-
lios, & hæredes tranſeunt. ¶ Si uerò cōſideremus cri-
men læſæ maieſtatis aduerſus ſedem apoſtolicam, &
ſanctam Romanam eccleſiam commiſſum, inuadē-
do, depdādo, & occupādo ciuitates, terras, & loca ſa-
croſanctæ Romanę eccleſię, idem uī dicendum, ꝙ
eius bona non ſint publicanda, & res emphyteoticæ
ad ſuum dominum reuerti non debeant, ſed ad eius
42 filios tranſeant, quoniam † bona damnati in crimine
læſę maieſtatis fiſco uendicantur ita demū, ſi nemo
damnati liberorum exiſtat, ſed liberis extantibus, cō-
ſeruantur ipſis. l. eorū. ubi caſus. ff. ad leg. iul. maieſta.
43 Præterea † ob crimē læſæ maieſtatis memoria deſun-
cti damnari poteſt ad effectum publicationis bono-
rum, quoties crimen huiuſmodi committitur in pri-
mo capite legis Iuliæ maieſtatis, ut quando in princi
pem, uel aduerſus rempublicam Romanorum com-
mittitur, & non aliter. l. fi. ff. ad leg. iul. maieſta. & ibi
Bar. gl. in d. l. eorum. & in l. penul. & fi. C. eod. tit. & ha
betur in d. §. publica. & in §. per contrarium. Inſtit. de
hæred. quæ ab inteſta. & per Sali. in d. l. unica. C. ex de
lic. deſun. & per eundem, & alios in l. quiſquis. C. ad
legem iuliā maieſt. Sed D. Hieronymus poſito, ꝙ cri
men læſæ maieſtatis commiſerit, tamen non cōmiſit
illud in primo capite, uidelicet immediatè cōtra prin
cipem, ſeu rempublicam Romanorū, ſed in aliis capi
tibus, uidelicet adhærendo hoſtibus, & inimicis prin
cipis, & reipublicæ, item turbando, inuadendo, & oc-
cupando ciuitates inferiores, & loca Romanæ eccle-
ſiæ ſubiecta ad ea, quæ habentur in l. 2. & 3. ff. ad legē
iuliam maieſta. ergo poſt eius mortem memoria il-
lius damnari non poteſt, & conſequenter nec eius
bona ſunt publicanda, ſed liberis ſuis relinquenda, ut
in d. l. eorum, cum ibi notat. & cum ſim. ſupra allega

Hinc dixit Bar.in extrauag.qui ſint rebelles. in glo.in
uerbo rebellando.& tangit in l.1.in fi.uerb.ff.ad l.iul.
maieſt.per tex.in l.ſi quis ingenuã.§.in ciuilibus.ff.de
capti.& poſt limi.reuer.ꝙ licet ille, qui aliquid tẽtat,
& facit ad perditionem,ſeu proditionem patriæ,& ci
uitatis recognoſcentis ſuperiorem, crimen læſæ ma-
ieſtatis committere dicatur; non tamen illud cõmit-
tit in primo capite,adeò ꝙ poſſit eius memoria dam-
nari, & eius filii ſucceſſione priuari queant:ita eſt de
mente Bart.in d.gl.in uer.rebellando.& Salice.hoc i-
dem uelle uidetur in d.l.quiſquis.in prin. & in §.1.di-
44 cens,† ꝙ filii crimine huiuſmodi paterno puniuntur,
quando commiſſum eſſet in primo capite legis iuliȩ,
quoniam tunc propriè dicitur crimen læſæ maieſta-
tis,ut in l.1.ff.eod. titu.at quando in aliis capitibus le
gis iuliæ cõmitteretur, tunc illud committens capi-
te punitur,ſed non eius filii,quibus etiam bona cõſer
uantur.d.l.eorum.Quinimmo dixit Albe.in d.l.quiſ-
45 quis.col.1. † ꝙ lex iulia maieſtatis habet duo capita,
unum,quando contra rem publicam delinquitur, &
tunc locum habet d.l.eorum.quia non in primo, ſed
in ſecundo capite committi dicitur,aliud,quãdo de-
linquitur contra principem, & tunc in primo capite
committi dicitur,locumq́; habet tex. in d.l.quiſquis.
ut eius memoria damnari, & filii delinquentis puni-
46 ri,ac bonis,& ſucceſſione priuari poſſint: & † propte-
rea quando memoria defuncti ob crimen læſæ maie-
ſtatis in primo capite damnatur,filii,& hæredes illius
ſunt citandi ad contradicendum, quoniam de eorũ ĩ
tereſſe agitur,hoc eſt de publicatione bonorum. l. fi.
47 ff.ad l.iul.maieſta.& Ang.Are.in d.§.publica.& † hæc
facultas damnandi memoriam per quinquennium à
die mortis delinquẽtis durat.l.2.& ibi gl. C.de apoſt.
iuncto c.uergentis.de hȩreti.in uita aũt poſſet accuſa
ri,& damnari ultra quinquennium,quia hȩc facultas
perpetuo durat,ut in l.apoſtatarum.C. de apoſt. & in
l.manicheos.cum ibi not.C. de hæreti.Rom. in ſing.
334.¶ Quibus tamen oĩbus nõ obſtantibus, prout re
ctè intuenti uerè non obſtant,contrariam ſñĩam tan-
quam ueriorem ſequor, ꝙ bona huiuſmodi, præſup-
poſito illa eſſe emphyteotica, ſic ad eccleſiã dicantur
liberè deuoluta,& reuerſa, ꝙ prȩlatus eccleſiȩ de ip-
ſis pro ſua uoluntate diſponere ualeat:quam conclu-
ſionem iuribus,rationibus,& auctoritatibus firmabo
48 Sed prius præſuppono, ꝙ † crimen læſæ maieſtatis ha
bet plura capita,primum, quando cõmittitur in prin
cipem,ſecundum,quando committitur aduerſus rẽ-
publicam Romanorum, ſeu non recognoſcẽtem ſu-
periorem,ut colligitur ex prȩdictis, & ex iis, quæ uo-
luit Bar.in l.1.in fi.ff.ad l.iul.maieſt.& in l.fi.& in l.eo
rum.cum ibi not.eod.tit.in l.pen.& fi.C.eod.in §.per
contrarium. Inſti.de hæred.quæ ab inteſt.& in d.§.pu
blica.Inſtit.de publi.iud.cum ſim.adductis per Sali.in
d.l.quiſquis.& his duobus caſibus crimen ad hæredes
tranſit,quia memoria poteſt damnari,bona publicã-
tur,& filii deſcendentes puniuntur,ut habetur in d.l.
quiſquis.& in locis omnibus ſupra proximè allegatis
quamuis Alber.in d.l.quiſquis.col.1.dicat, ꝙ in ſecũ-
do capite non dicatur propriè committi,& memoria
damnari non poſſit, nec filij ẽt quoad bona patris pu
niri dicantur,per tex.in d.l.eorum. quod tamen eſt ꝯ
tex.in d.l.fi.ff.ad l.iul.maieſta.Plura ẽt alia capita hẽt,
de quibus habetur ĩ l.3.ff.ad l.iul.maieſt.& in illis me
moria nõ dãnatur, nec bona publicãtur, ſed ad filios
tranſeunt. d.l.fi.& d.l.eorũ.cũ aliis ſupra allega. ¶ Se-
49 cundo præſuppono, † ꝙ crimen huiuſmodi ſicut in
primo,& ſecundo capite legis Iuliæ committi dicĩ,
quando committitur,ſeu delinquitur in principẽ,ſeu
in rempublicam, uel aduerſus conſiliarios, & magi-
ſtratus principis,ac reipublicȩ, qui eſſe pars corporis

principis cẽſentur,ut in d.l.quiſquis.ibiq́; Sal.
& in l.1.in fi.cum gl.ſeq.ff.eo. cum ſimi.
quitur in Papã,eccleſiã Romanã,& Cardinales
conſiliarij, & quodãmõ pars corporis Papæ
rũ.6.q.1.& hr̃ per Card.poſt Lauren.in cle.
de celebra.miſſa.ac ẽt in extrauag.ad repri
50 gl.ĩ uerb.totius fidelitatis.& in uer.totius
in Papa, & in Romana eccleſia dicitur
& principatus omnis.c.nemo, & c.cuncta
9.q.3.& probatur in c. fœlicis. de pœnis
uoluerunt Ioan.And.Dom.de S.Gemi.
nes alii communiter.& facit id,quod uo
51 c.uergẽtis.per illum tex.de hæret.qui di
ris eccleſiæ Romana eccleſia per omnia
dicat iura principis, & imperii: Vnde C
locum fiſci tenet,facitq́; ẽt tex.in cle.3.de
Ioan. And.in gl.in uer.eccleſiæ. quibus ad
Anch. bene in caſu noſtro loquentem in
52 ¶ Tertio eſt præſupponendũ, ꝙ † crimen
ſtatis committere dicuntur nõ ſolũ princ
gentes,& ſic capita,ſed ẽt conſcij,& opẽ,
lium,ac conſilium non tamẽ nudũ præſta
quis.& in d.c.felicis. ubi notatur per ſcrib.
in clem.1.de pœnis.& ideò continentur et
tes,miniſtri,complices, ac milites ſtipẽdia
l.quiſquis.ibi quiſquis cum militibus,uel pr
baris,&c.& in §.idq́; ibi ẽt de ſatellitibus,
que miniſtris, filijsq́; eorũ ſimili ſeueritate
c.ſi quis.6.q.1.& in d.l.1.& 2.ff.ad legẽ Iuliã
¶ Vltimo præſuppono,† ꝙ huiuſmodi crim
53 lum dicitur in primo,ſeu ſecundo capite
immediatè delinquitur,& committitur
principis,ſeu immediatè contra rempubli
norum,ſeu ſacroſanctam eccleſiam Rom
ctum fuit,uerũ ẽt,quando tale quid com
quando quis prodijt, uel oppugnauit,
ciuitatem,uel caſtrũ principis, Papæ,
ſeu Romanæ eccleſiæ principaliter in
cus prĩcipis,uel Papæ,ut ab eorũ iuriſdiction
perio ille locus auferretur,& eximeretur,
l.2.ꝑ illũ tex. C.de abolitio.ĩ uer. prodita
Aret.in trac.malefi.ĩ uer. *Che hai tradito la pa*
ẽt eſt expreſsè de mente Bart.in d.extrauag.
men.in uer.rebellando ibi, uel imperij uti
batur ẽt in d.l.1.ff.ad legem Iul.maieſt.in
d.c.felicis. & in d.c.ſi quis. ubi interficiens,
dens cõſiliarios principis,uel magiſtratus
puli Romani dicitur crimen lȩſæ maieſtat
pitis incurrere, & tamẽ perſona principis
non immediatè,ſed mediatè:idemq́; probatur
felicis. ¶ His ſtantibus, & præſuppoſitis, ſeq
54 ritas concluſionis ſupra traditæ, † ꝙ bona em
tica dicti Dom.Hieronymi ad filios eius non
ſed liberè ad eccleſiam reuerſa dicantur,ad
latus de illis poſſit pro ſua uoluntate diſpon
cedendo,cui uelit,ut de hoc eſt tex.clarus,
d.c.felicis. in fin. prin. per quem ita uolunt
Io.And.Archid.Dom.& alij,ac etiam Alex
nita.§.ſi de uectigalibus. col.14.& col.17.
denti,ubi poſt Imol.in c.fin.de feu.in 14.
ferentiam inter emphyteoſim priuati, &
ſim eccleſiæ,quia illa priuati, publicatis bo
delictum emphyteotȩ,tranſit in fiſcum ſecun
ſtinctionem Bart. in d.§.ſi uectigalibus.& in l.
qui.ff.de interdic.& relegat.at emphyteoſis
ſtica,publicatis bonis,indiſtinctè non tranſit
ſed ad dominum,hoc eſt ad eccleſiam reuer
textum in d.c.felicis. in l.fina. C. de exacto.
10.& in c.in quibuſdam. de pœnis.Et ſecundu
dicta intelligantur illa, quȩ ponit Spec.in

dis. in §. quoniā. uerſi. 40. formando quæſtionē in eo,
qui crimē leſę maieſtatis in principē cōmiſit, uel ali-
ter factus eſt proditor, & rebellis patriæ, ꝑpter quod
bona ipſius ſunt publicanda, an bona feudalia, & em-
phyteotica publicentur, & fiſco applicentur, an uerò
ad dñm reuertantur, & cōcludit ibi, ꝙ ſecundum ali
quos tranſeunt in fiſcum quoad utile dominiū, & na-
turalem poſſeſſionē ſaltem, donec ille delinquens na
turaliter uixerit, uel quādiu ille tenere debebat. Sed
ſecundū Spec. emphyteoſis perpetuo tranſit in fiſcū
quoad utile dominiū, & naturalē poſſeſſionem abſq;
preiudicio dñi, uidelicet cum onere ſoluendi dño
mercedē. Nā hæc ꝓcedunt, locūq; habēt in emphy-
teoſi, ſeu feudo priuati, ut colligitur ex uerbis Specu.
ibi, & ex uerbis Alex. in d. §. ſi de uectigalibus. col. 17.
At in emphyteoſi eccleſiæ aliud eſt, quia publicatis
bonis emphyteotæ, illa ad eccleſiā reuertitur, ſecun-
dū qđ dicit tex. in d. c. fœlicis. in fi. prin. & Io. de Imo.
in d. c. fi. col. 14. ſicuti refert Alex. in d. col. 17. dicit, ꝙ
publicatis bonis emphyteotæ, ſi filius etiam emphy-
teoſim eccleſiæ apprehēdat, in electione eſt eccleſię,
an uelit rem à fiſco recuperare, an uerò illam penes
fiſcum dimittere recipiēdo ab eo ſolitā penſionē, ut
in §. 1. in authen. de alie. & emphy. & ita eſt de mente
Bar. in d. §. ſi de uectigalibus. ſi aūt erat emphyteoſis
à priuato ꝯceſſa, tunc dicit Imo. diſtinguendum eſſe,
prout facit Bar. in d. §. ſi de uectigalibus. & ita pertran
ſit Alex. ibi. in col. 17. maximè ī emphyteoſi eccleſiæ,
ut in fiſcū nō tranſeat, nec penes filios, & hæredes re-
maneat, ſed ad eccleſiā reuertat̄, ut in d. c. fœlicis. ac
ibi Alex. reſpōdet pluribus, quę contra huiuſmodi di
ſtinctionē facere uidebātur, ut ibi per eum, & in cōſi.
23. col. 2. & 3. uol. 1. ¶ Confirmatur cōcluſio prædicta
55 ſic arguēdo, † à pari procedunt crimē hæreſis, & cri-
men læſæ maieſtatis. l. manichæos. cum ibi not. C. de
hæret. & colligitur ex ijs, quæ gloſæ ponunt in uarijs
locis, uidelicet in l. ex iudiciorū. ff. de accuſ. ī l. defun-
cto. ff. de publ. iud. in l. 2. C. ſi reus, uel accuſa. in l. uni-
ca. C. ex delic. defun. in §. publica. Inſtit. de publ. iudi.
in §. per cōtrariū. Inſtit. de hęred. quę ab inteſta. & eſt
56 tex. not. in c. uergētis. de hęret. Sed † quāuis bona hæ-
retici ꝓpter eius crimē publicētur, fiſcoq; applicētur,
ut eſt tex. in d. c. uergentis. & in d. l. manichæos. tamē
nō publicatur emphyteoſis eccleſiæ, ſed applicat̄ ec-
cleſiæ, à qua fuit cōceſſa, ut vr̄ text. in c. excōicamus.
in §. 1. de hęret. & ita per illum tex. dixit Domini. in d.
c. fœlicis. in ultimo notab. ergo idē dicendū eſt in ca-
ſu, quo quis crimen læſę maieſtatis cōmiſiſſet, prout
in caſu noſtro cōmiſſum fuit, & ita tenet Dominic. in
d. ult. notabili. in d. c. fœlicis. ubi eſt tex. clarus hoc de-
cidens expreſſè maximè in terris eccleſię, & inter ſub
ditos ſuos ſm doctores in. d. §. ſi de uectigalibus.
¶ Tertio dicta concluſio corroboratur hac ratione,
57 † vbicunq; delictū cōmittitur, per quod iniuria, & of-
fenſa contra Romanā, & ſic uniuerſalem eccleſiā in-
fertur, delinquens, maximè ſi ſit eccleſiæ ſubditus, di-
citur cōmittere crimē læſę maieſtatis in primo capi-
te legis iuliæ. d. l. qſquis. d. l. 1. ff. ad legē iuliā maieſta.
iuncto d. c. fœlicis. cum alijs ſupra allegatis, & cenſe-
tur offendere oēs eccleſias particulares, & conſequē-
ter etiam illam, à qua emphyteoſim habet, ut colligi
tur ex not. in c. cum apoſtolica. extra de his, quæ fiunt
à prælat. ſine conſenſu capitu. & habetur per Ioan. de
Imo. in d. c. fi. col. 14. de feudis. c. ſi quis deinceps. 17.
q. 4. & c. ſi quis rapuerit. 27. q. 1. ergo infertur, ꝙ debet
priuari emphyteoſi, quam ab eccleſia particulari ha-
bet, quæ ad illam eccleſiam, quæ fuit offenſa, reuerti
debet, ut dicit text. in d. c. fœlicis. & in clement. 1. de
58 pœnis. quia † ubi quis delictum aduerſus dominum,
à quo feudum, ſeu emphyteoſim habet, committit,
priuatur feudo, & emphyteoſi, quæ ad dominū reuer
tuntur, non autē fiſco applicantur, ut latè ponit Ioan.
de Imo. in d. c. fin. & Alex. in d. §. ſi de vectigalib. & in
conſi. 23. & in conſi. 30. uol. 1. Sed dominus Hierony-
mus deliquit contra Romanā, & ſic contra uniuerſa-
lem eccleſiā, & conſequēter etiam contra eccleſiam,
à qua emphyteoſim habuit, ergo priuādus eſt emphy
teoſi, quæ eccleſiæ, à qua habuit, dēt applicari per p̄di
cta, & eſt de mēte Bar. in d. l. eum, qui. & hæc eſt ratio
d. c. fœlicis. & d. clem. 1. vbi emphyteoſis ad eccleſiā
reuertitur, quia offendēdo Cardinalē, & Epiſcopum
dr̄ offendi Romana, & ſic vniuerſalis eccleſia, & cōſe
quēter eccleſia particularis, q̄ emphyteoſim ꝯceſſit.
59 ¶ Ex quibus omnibus infertur, † ꝙ eccleſia, ad quam
bona emphyteotica fuerunt taliter reuerſa, ꝙ præla-
tus poteſt de illis liberè pro ſua uoluntate diſponere,
non tenetur ea filijs delinquentis relinquere, ſeu di-
mittere, quia ipſi filij ob delictum paternum cenſen-
tur illis bonis priuati, quomodocunq; conceſſa dicā-
tur, ſiue ſimpliciter pro ſe, & hæredibus, ſiue pro ſe, &
filijs, & ſiue fuerit emphyteoſis antiqua, ſiue paterna,
per textum in d. c. fœlicis. & ita expreſsè uolunt Ioan.
de Imo. poſt multos, quos allegat in d. c. fin. extra de
feudis. & Alexan. in d. §. ſi de uectigalibus. Item infer-
60 tur, † quòd eccleſia poteſt alios agnatos dicti domini
Hieronymi, & conſequenter Ioannem filium domi-
ni Pinni inueſtire, & magis, q̄ filios domini Hierony-
mi, quia propter delictum cōmiſſum in eccleſiā Ro-
manam, quod dicitur eſſe crimen læſę maieſtatis, per
quod etiā eccleſia, à qua dominus Hieronymus em-
phyteoſim habuit, dicitur offenſa, filij ipſius domini
Hieronymi delinquentis magis priuantur, & fiunt à
dicta emphyteoſi alieni, quàm collaterales, ut proba-
tur in d. l. quiſquis. & ibi Salice. & alij doctores com-
muniter, & colligitur ex ijs, quæ uoluit Ioan. de Imo.
in d. c. fin. & Alexand. in d. §. ſi de uectigalibus. & eſt
text. apertus in d. clement. 1. de pœnis. ubi docto. poſt
gloſ. dicunt, quòd pœna impoſita filijs, & deſcenden
tibus non extenditur ultra perſonas ibi expreſſas, nec
ad collaterales. ¶ Non obſtant adducta in contra-
rium, quia ex prędictis colligitur reſpōſio omnibus,
& alijs, quæ in contrarium facere uiderentur, & præ-
61 ſertim adductis in primo, & ſecūdo argumēto, † quæ
procedunt in ijs delictis, in quibus bona non publi-
cantur, ſeu in quibus memoria defuncti damnari nō
poteſt, nec ex quibus filij, & deſcendentes priuantur
bonis feudalibus, ſeu emphyteoticis pro ipſis filiis ac
quiſitis. ¶ Non obſtat tertia conſideratio, quòd ad
hoc, ut filij, & deſcendentes ob crimen læſæ maieſta-
tis priuentur bonis paternis, requiritur, quòd fuerit
commiſſum in primo, ſeu ſecundo capite legis iuliæ,
iuxta l. 1. & 2. iuncta l. eorum. cum ibi not. & in l. fin.
ff. ad legem iuliam maieſta. cum aliis, quia reſponde
tur, quod in caſu noſtro crimen dicitur commiſſum
in primo, & ſecundo capite legis iuliæ maieſtatis, ue-
luti colligitur ex iis, quæ ſupra dixi in præſuppoſitis.
62 Pręterea † ex quo crimen contra Romanā eccleſiam
fuit cōmiſſum, & conſequēter dicitur offenſa eccle-
ſia uniuerſalis, & ſic quælibet eccleſia particularis, ſe-
quitur, ꝙ delinquens debuit priuari oībus bonis, quæ
ab eccleſia habuit, & illa in pręiudicium filiorū delin
quentis reuerſa dicuntur, ut in d. c. fœlicis. in d. clem.
1. c. in quibuſdā. cum gloſ. extra de pœnis. iunctis iis,
quæ uoluit Alex. in d. §. ſi de uectigalib. & Imo. in d. c.
fi. de feudis. Ad reliqua ex ſupra plenè deductis reſpō-
ſio patet, circa quæ, cum eadē iam dicta eſſent repetē-
da, aliter nō inſiſto. Sed concludēdo ea, quæ ſupra in
dubitationibus ex præſentis facti ſpecie ꝓpoſitis, atq;
elicitis dixi, magis de iure eſſe, mihique uideri, finem
huic conſultationi impono. Laus Deo.